

tudi bere včasih z višim, včasih z nizkim glasom, je to prav pripravno, da otroci dobé dober posluh. Orodje, ki naj v šoli petje podpira, so navadno gosli, glasovir ali fisharmonika. Naj pripravniše so gosli. Z njimi naj učitelj vadi više in niže glasove. Ne manj truda prizadene, posebno pri manj zmožnih otrocih, da si natančno taktno - čutje prisvoje. Poterpežljivost in sterpnost priporočamo pri tej reči vsakemu učitelju. Skerbno naj pazi, kdor koli petje uči, da se pevski organi naravno razvijajo. Znana didaktična pravila: „od lahkega do težkega, od prostega do zloženega, od znanega do neznanega“, naj se tudi pri tem poduku na tanko spolnujejo. Kedar koli in kateri koli pevski organ se preveč napenja, škoduje otroku pri glasu. Počasno napredovanje od stopnje do stopnje ima povsod dober vspeh in koristne nasledke.

Poglavitni del vsega šolskega petja so pa vaje takih pesem, ktere učencem v šoli ali zunaj šole koristijo. V šoli pridejo učencu v prid take pesmi, katerih zapopadek je nравоverski in melodija lahka. Take pesmi pojó učenci pred in po šoli. Lahke pesmice z razumljivimi besedami, ktere pojó med učnimi urami, da se počijejo in potem bolj živo dela poprimejo. Zunej šole rabi učenec cerkvene pesmi za povzdigo pobožnega duha pri službi božji, pa tudi druge poštene pesmi za podlago národnemu petju, da se pospešuje družbeno življenje.

Preden se pa kaka pesem ali po sluhu ali po glaskah uči, naj učitelj naj pred skerbí, da učenci besede umejo. Mladi učenci naj se besed kar na spomin naučé. Mladina naj navadno le enoglasno (unisono) poje; vendar naj se večji učenci tudi vadijo drugih glasov.

Pesme v mehkiem zvukovodu niso pripravne za ljudske šole. Le nektare cerkvene pesmi za advent in post se smejo otroci teh šol učiti; ker petje v tem zvukovodu bi bilo potrata časa, ktereга bo tej šoli vedno bolj manjkalo. Marljiv učitelj v svoji šoli vse dobro poskuša, in kar se mu kaže naj boljšega, tega pa se poprijemlje. Tako je tudi pri petji: Poskušaj, in kar ti tekne, to si prisvoji!

J. L.

Književnost.

Družba sv. Mohora nas je tudi letos razveselila s peterimi lepimi knjigami. Dobili smo: 1) „Življenje svetnikov in

svetnic božjih". Po naj boljših virih spisal dr. J. Rogač, III. snopič. 2) „Kristusovo življenje in smert v pre-mišljevanjah in molitvah“. Poleg Gašparja Erharda za Slovence predelal Štefan Kocijančič, I. snopič. Ta knjiga daje učiteljem keršč. nauka mnogo lepega gradiva za šolo. 3) „Domače in tuje živali v podobah“. Slovenskej mladini v poduk in kratek čas, popisal France Erjavec. Ta izverstna knjiga obsega te le prav lepe točke: pomladanski dan, mnogoverstnost živali! pes, maček, konj, osel, ovca, koza, govedo, bivol, svinja, domači kunec ali zajček. Nobena slovenska šola naj bi ne bila brez te prekoristne knjige! 4) Mati božja do-brega sveta“. Povest iz časov turških bojov konec XVI. sto-letja. Spisal duhoven ljubljanske škofije. Ta povest je tako mična in v domačem duhu pisana, da je bralec ne more odložiti pred, preden vse ne prebere. Kakor nalašč je ta knjižica za darila naši mladini. 5) Koledarček družbe sv. Mohora za na-vadno leto 1869“. Ima to le kazalo: Škof in Savojček, tolažba na smertni postelji, bor z volkovi, jug snubi burjo, božja pot na Kerki, misijonarji med avstrijskimi divjaki, venec napitnic ali zdravic ženitovanjskih, besedica o velikej važnosti sadnega drevja, nekaj željá slovenskim gospodarjem, zaklad dobrih nauk in svetov za gospodarje in gospodinje. Ako je še kje kdo iz med učiteljev, da ni pri družbi sv. Mohora, naj se vendar zdrami in naj zapiše sebe in svojo šolo v to verlo bratovščino, ktera tako lepo pospešuje národno in pobožno oliko med Slovenci!

Koristne reči.

Kako se mora že o prvi mladosti ravnati z očmi.

Ko zapusti otrok naročje skerbne matere, začenja se mu berž novo veselje, namreč luč ali svetlobo in zrak. Ako se ozi-ramo na različne okoliščine, ktere so pri in po rojstvu dete-tovem, lahko vidimo, kako velikrat se nahajajo že v zgodnji mladosti napake, ki so očem zelo škodljive. Dostikrat se že v prvi mladosti pokažejo in tako ljudje menijo, da so priro-jene, kar se pa gotovo reči mora, da ni tako res; temuč da so še le potem nastale. Nočem ravno terditi, da so oči vedno brez napak, da bi jim te ne bile tudi prirojene, in da so oči pokvarjene